

מסורת הש"ס

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קב.

עין משפט
נר מצוה

חסם עדים להסקה ניטנו. ולא להאיר הלך עדים ניהו ומעיקרא לא חל עלייהו שביעית. אבל פסימי קטיו סתמן לגביה הלך חל עלייהו קדושה וארי לחר הניעור אף להסקה. ועלי קתו ופניס יש שאולבין אותן ויש שמסקין אותן הלך בתר ממשתה לקטיו אזילין:

פסם עדים להסקה הן עומדין אמר רב כהנא ועצים להסקה תנאי היא כו'. וכן עיקר פי' כל עצים שביעית הויה פלוגמא דתנאי היא אי חסם קדושה שביעית דכיון דעממא דשירמא לכו דתנאי משוס דהנאחן דלחר ציעורן אס כ' לרבי יוסי דלית ליה דרשה דהנאחו וציעורו שיה לנעני פירות שביעית הי' לא דרשה ללחול קדושת מוצרין ועלם חלמל לר' יוסי האין כהן מנוז והלא יש כהן אקסור שביעית לאחר הציעור וי' דבעלי כשאר עצים דשאר שני ועוד וי' כלפי גירסת הספרים ועצים להסקה תנאי היא פירוש עצים שיש בהם קדושת שביעית כגון לולב דהנאחו וציעורו שיה דקתמיה קאי לכבר דו את הנית אס מוצר להסקיו דהו הנאה לאחר ציעורו או לא דתנאי אין מוכרין פירות שביעית כו' הרי לרנצן אסור להסקיו מידי דהו למשהה ולא דכפיה ולר' יוסי מוצר לכל שאר עצים דלאלכה הרי נמי לענין קדושת שביעית לכל הטעם אין מושג דמי הידי דר' יוסי דרשה לכה לכל זרכיסם אפירות שביעית ולא כפי לכה דומיא דלאלכה הרי נמי לענין לחול קדושת שביעית על כל דבר שהוא לכה דמ"ש דהא כויה מד קרא הוא והיתה שנת הארץ לכה לאלכה וגו': אין סדר א' שנתה דפעמים היה שנה שלא על הסדר ושנת תמיהה שנה צ"מ ואחר כך צ"ק לכל ודאי א' חרי' סדנין רבי על הסדר כדדיקן גריש (פרק) שבעות (דף כו:) מוכיז מנא ממשות קטליק כו' ח: גבי דלכתא פסיקתא. מימה אמאי קרי לה הלכמא פסיקתא להיא דכל החזור צו ידו על התחנותה הא צפקה דלומנין (צ"מ דף ע"ג) מוקמינן לה כימידיאה כרבי דוסא ודנצן פליגי עליה ומנאס המס דרבי לא סגרי לה כרבי דוסא כהוא דכל החזור צו וי' דהכא סגרי כליביעת אומר צו דהמס דלמחר על החזור צו ידו על התחנותה למחי' דקתמי וי"מ דקתני לה כגנשן הלכתא פסיקתא דלישנא דכל החזור וכל המנהה משמע לפסוק הלכתא ח: הנתן מעות א' ש' וכו'. נראה דמיירי שנתן למחית שכר אס פתחו פתחו לו ואס הומירו הומירו לאמנע ממאן יש להביא ראייה אס אלס נותן מעות לחזירו למחית שכר ואמר ע"מ שלא מלוס אלל על משכנות על כסף ויהכ ותשמרט כקרקע ואס תשנה יהא ברשותך למייד ככל דכר ואס פתחו פתחו לך שאין זה רצית דהא הכא אס שיה מדעמו אמר אס פתחו פתחו לו אפי"ה אס הומירו הומירו לאמנע ולא היו רצית כיון דאס לא היה משנה דעמו לא היו סולן כרשותו אלל השכר וההפסד לאמנע כדן פלגא מלוה ופלגא פקדון:

צד א ב ג מ"י פיה מהל' שמיצין הלכה פ' צד ד מ"י פ' טע' המלכות ע"ו הלכה א סגמ לארון מה טעויע דר' סי קתמ פטיק א: צו ה מ"י פ' טע' המלכות מירכה הלכה ב סגמ פטיק מה טעויע דר' סי ק' טע' י' ח: פ' י' ח:

מוסף רשי"י

חסם עצים להסקה הן עומדין. פסם עדים על היסק להסקה ניטנו וצ"ל ותקמנו ללו הארץ קיימא, הלך לא מחמא כהו קדושת שביעית פסיקתא ואפילו לקמן להאר וכוה ר' וצ"ל להסקה תנאי היא. ועצים להסקה נופיסיי שנהאנן דהר ציעורן, תנאי היא א' נהו כהו שביעית א' לא דריש מה דדרש לכה למטי דומיא דלאלכה, למטיי כל שהנאחו אחר ציעורו מדרישין לל' ומכיליה דרשה אימנועי עצים, ואיכא לל' ממנע עיניה אלל דכר שאין הנאחו שיה ככל אס, כגון מלוגמא וילוף ואסיקטיון, ואלי ששמי' מרוביטו שחי גורמס ומספ' עצים דהסקה ניהו תנאי היא, וכן תבוי ככל הספרי, ונרמתי' מנעורין ככל לרי שיעת טעמי' לשהה כפי דכרייה ואלי יבול, ומלמי גירסא ו' ספרי סגמ ידו על רבינו גרסוס דן יהודה מעמחו כהר וקמרי ישיבתו של רבינו יוחנן דן מנאס מנאס ואלי מנאס, וכן נראה כפי' מנאס למשרדה, לפרוש ספקין כיון של שביעית וכו', ולא לכבושה. לכהס צבידיס כיון של שביעית וכו'. יצאו משרדה וכבושה שהנאחו אחר ציעורין, שמשנה שניהה כגודיס או הספקין כיון שנה אמת מתכפר ואחר לו והנאחו אינה עד שילכה כגודיס לרשויה, למלוגמא, לרשויה וכו'. ששורה בכל אדם. שהכל צריך לה, כמו אפילו שיה ככל אס וכו'. ומציא אני את המלוגמא שאינה שרה בכל אדם. שאין הכל חולין וכו'. ולא דלילוף. ין שמולפין כתיב לרם טוב וכו'. אפיסקטיון, להקיא, יהיא ציעוריןן אסיק עפי' ין, מון האולס ימיר מיל' מויל' ותיקא וכו'. כמאן כו' יוסי. לל' ממנע אלל הנאה שאינה שיה ככל יתקן נמי אינם אלל לזרק מויל' ואסיקטיון, יהיני מנאס דלגי' דרנצן לא נראה שביעית אלל דכר שהנאחו וציעורו שיה, דדרשינן ליה נמי הכי והיתה שנת הארץ טהנת דכר שהו לכה לכה דומיא דלאלכה, שהנאחו וציעורו שיה ולא נפליג, ורי יוסי דרשה הכי והיתה שנת

שהנאחו שיה ככל אס ואפילו עדים להסקה ניטנו. ולא להאיר הלך עדים ניהו ומעיקרא לא חל עלייהו שביעית. אבל פסימי קטיו סתמן לגביה הלך חל עלייהו קדושה וארי לחר הניעור אף להסקה. ועלי קתו ופניס יש שאולבין אותן ויש שמסקין אותן הלך בתר ממשתה לקטיו אזילין:

פסם עדים להסקה הן עומדין אמר רב כהנא ועצים להסקה תנאי היא דתנאי היא אין מוסרין פירות שביעית לא למשרה ולא לכבושה ור' יוסי אומר ונתנין פירות שביעית לרתוך המשרה ולתוך הכבושה מאי מעממא דרבנן אמר קרא ואלכה ולא למשרה לאלכה ולא לכבושה ורבי יוסי אומר אמר קרא לכה לכל צרכיכם ורבנן נמי הכתיב לכה לכה דומיא דלאכלה במי שהנאתו וביעורו שוין. יצאו משרה וכבושה שהנאתן אחר ציעורן ור' נמי הכתיב לאלכה אמר לך ההוא מיבעי ליה לכתנאי דתנאי לאלכה ולא למלוגמא אתה אומר לאלכה ולא למלוגמא או אינו אלא לאלכה ולא לכבושה כשהוא אומר לכה כהו כבושה אמור הא מה היא מקיים לאלכה לאלכה ולא למלוגמא ומה ראיית לרבית הכבושה ולהוציא את המלוגמא מרובה אני את הכבושה ששויה בכל אדם ומוציא אני את המלוגמא שאינו שויה בכל אדם כמאן אולא הא דתנאי לאלכה ולא למלוגמא לאלכה ולא לזילוף לאלכה ולא לעשות ממנה אפיסקטיון כמאן כו' יוסי רבינו יאיכא נמי משרה וכבושה: רבי יהודה אומר אם השבח כו': (סימן סגן) ויתבי רב יוסף אחורי דרבי אבא קמיה דרב הונא ויתבי רב הונא וקאמר הלכה כרבי יהושע בן קרחה והלכה כרבי יהודה וכו'. אהוריהו רב יוסף לאפיה אמר בשלמא רבי יהושע בן קרחה אצטריך סלקא דעתך אמינא וכו'. ורביס הלכה כרביס קמ"ל הלכה כחידו' ר' יהושע בן קרחה מאי היא דתנאי רבי יהושע בן קרחה אומר ימלוה בשטר אין נפרעין מהן מלוה על פה נפרעין מהן מפני שהוא כמציל מידם אלא הלכה כר' יהודה למה לי מחלוקת ואחר כך סתם היא וימחלוקת ואח"כ סתם הלכה כסתם מחלוקת בבבא קמא לצבוע לו אדום וצבעו שחור שחור וצבעו אדום רבי מאיר אומר נותן לו דמי צמרו רבי יהודה אומר אם השבח יתר על היציאה ונתן לו את היציאה והיציאה יתירה על השבח נותן לו את השבח וסתם בבבא מצינא דתנן כו' המושנה ידו על התחנותה וכו' החזור בו ידו על התחנותה ורב הונא אצטריך סלקא דעתך אמינא אין סדר למושנה וסתם מחלוקת מחלוקת היא ורב יוסף אי הכי כל מחלוקת ואח"כ סתמא נימא אין סדר למושנה וסתם ואח"כ מחלוקת היא ורב הונא כי לא אמרינן אין סדר למשנה כהרא מסכתא אבל בתרי מסכתא אמרינן ורב יוסף כולה נויקין הויה מסכתא היא ואיבעית אימא משום דקתני לה גבי הלכתא פסיקתא כל המושנה ידו על התחנותה וכל החזור בו ידו על התחנותה: תנו רבנן הנותן מעות לשלוחו ליקח

שהנאחו שיה ככל אס ואפילו עדים להסקה ניטנו. ולא להאיר הלך עדים ניהו ומעיקרא לא חל עלייהו שביעית. אבל פסימי קטיו סתמן לגביה הלך חל עלייהו קדושה וארי לחר הניעור אף להסקה. ועלי קתו ופניס יש שאולבין אותן ויש שמסקין אותן הלך בתר ממשתה לקטיו אזילין:

שהנאחו שיה ככל אס ואפילו עדים להסקה ניטנו. ולא להאיר הלך עדים ניהו ומעיקרא לא חל עלייהו שביעית. אבל פסימי קטיו סתמן לגביה הלך חל עלייהו קדושה וארי לחר הניעור אף להסקה. ועלי קתו ופניס יש שאולבין אותן ויש שמסקין אותן הלך בתר ממשתה לקטיו אזילין:

שהנאחו שיה ככל אס ואפילו עדים להסקה ניטנו. ולא להאיר הלך עדים ניהו ומעיקרא לא חל עלייהו שביעית. אבל פסימי קטיו סתמן לגביה הלך חל עלייהו קדושה וארי לחר הניעור אף להסקה. ועלי קתו ופניס יש שאולבין אותן ויש שמסקין אותן הלך בתר ממשתה לקטיו אזילין: